

Sygn. akt III Ca 1659/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Teresa Kołeczko - Waclawik

Sędzia SO Krystyna Hadryś (spr.)

Sędzia SR del. Roman Troll

Protokolant Iwona Reterska

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2014 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa M. W.

przeciwko Spółce (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w R.

o zapłatę

na skutek apelacji obu stron

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 25 kwietnia 2013 r., sygn. akt I C 1/12

I z apelacji powódki zmienia zaskarżony wyrok w punktach 1, 3 i 4 w ten sposób, że:

1 zasądzoną w punkcie 1 kwotę 2.716,17 zł podwyższa do kwoty 3.012,59 zł (trzy tysiące dwanaście złotych i pięćdziesiąt dziewięć groszy);

2 w punkcie 3 wzajemnie znosi koszty procesu;

3 w punkcie 4 nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej tytułem kosztów sądowych:

a od powódki z zasądzonego roszczenia kwotę 158,68 zł (sto pięćdziesiąt osiem złotych i sześćdziesiąt osiem groszy);

b od pozwanej kwotę 168,51 zł (sto sześćdziesiąt osiem złotych i pięćdziesiąt jeden groszy);

I oddala w pozostałej części apelację powódki;

II oddala apelację pozwanej;

III zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 70 zł (siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSR del. Roman Troll SSO Teresa Kołeczko - Waclawik SSO Krystyna Hadryś

UZASADNIENIE

Powódka M. W. pozwem wniesionym do tut. Sądu w dniu 2 września 2009r. domagała się zasądzenia od pozwanej spółki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością kwoty 5 952,39 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 13 lipca 2009 r. oraz zwrot kosztów postępowania. W uzasadnieniu pozwu wskazała, iż w dniu 23 maja 2009r. powódka zleciła pozwanej przegląd pojazdu marki O. (...) o nr rej. (...), podczas przeglądu były również naprawiane hamulce osi tylnej pojazdu O.. W dniu 24 maja 2009r. w drodze do Ł. powódka poruszając się tym pojazdem miała wypadek, tylne lewe koło pojazdu po spowodowaniu głośnego huku urwało się od pojazdu. To zdarzenie miało na tyle szybki przebieg, że powódka nie zdążyła zjechać na pobocze drogi po tym jak się zorientowała, iż pojazd zachowuje się nieprawidłowo. Koło które oderwało się od pojazdu przemieściło się na drugą stronę jezdni, uszkadzając trzy inne pojazdy znajdujące się wtedy na drodze. Powódce ostatecznie udało się zjechać na pobocze. Po zdarzeniu tym powódka za pośrednictwem pomocy drogowej przetransportowała przedmiotowy pojazd na parking salonu (...) w Ł.. W tym salonie powódka zleciła niezależnemu ekspertowi motoryzacyjnemu wykonanie ekspertyzy, w tym celu aby ustalić przyczynę zaistniałego w dniu 24 maja 2009r. zdarzenia. Z przeprowadzonej ekspertyzy wynika, iż przyczyną wypadku była nieprawidłowa regulacja łożysk tylniego lewego koła podczas naprawy hamulca osi tylnej. Powódka wezwała pozwaną spółkę do zwrotu kosztów poniesionych w wyniku zdarzenia z dnia 24 maja 2009r. Pozwana nie poczuła się do odpowiedzialności i odmówiła kosztów poniesionych przez powódkę, nadto zleciła sporządzenie kontr rzeczoznawcy i przesłała ją powódce. Zdaniem powódki sporządzona na zlecenie pozwanej opinia jest nieprawidłowa, wskazała jednakże, że twierdzenia w niej zawarte przekonują, że przyczyną awarii była nieprawidłowa regulacja łożysk koła powstała podczas naprawy hamulca osi tylnej w dniu 23 maja 2009r. precyzując wysokość kwoty wyjaśniła, iż obejmuje ona koszty pierwszej naprawy, drugiej naprawy, koszt holowania, koszt sporządzonej opinii na zlecenie powódki i utracony zarobek.

Nakazem zapłaty z dnia 9 października 2009r. tut. Sąd nakazał pozwanej zapłatę należności głównej wraz z odsetkami i zwrot kosztów postępowania.

Pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty. Zaskarżyła nakaz w całości i wniosła o oddalenie powództwa, podnosząc zarzut braku związku przyczynowego pomiędzy naprawą wykonaną w samochodzie powódki przez pozwaną zleceniem z dnia 23 maja 2009r. a urwaniem się koła w samochodzie w dniu 24 maja 2009r. z ostrożności podniosła zarzut nieudowodnienia wysokości szkody poprzez nie wykazanie za pomocą dokumentów okoliczności utracenia zarobków w kwocie 2 940 zł. Podniosła, iż samochód powódki od opuszczenia serwisu pozwanej do zaistniałego zdarzenia przejechał 379 km. Pozwana zakwestionowała twierdzenia zawarte w opinii eksperckiej wykonanej na zlecenie powódki i wnioski z tej opinii. Wyjaśniła, iż jej zdaniem z obu opinii wynika, iż przyczyną uszkodzenia koła pojazdu było uderzenie kołem o nierówność obręczy co spowodowało uszkodzenie obręczy, opony w części barku oraz łożyska. Jazda z uszkodzonym kołem spowodowała przeciążenie łożyska zewnętrznego i w konsekwencji dalsze jego uszkodzenie, odkształcenie podkładki łożyskowej i zsunięcie koła, Kontynuacja jazdy zwiększyła rozmiary uszkodzenia. Z powyższego wynika zdaniem pozwanej, brak związku przyczynowego pomiędzy naprawą wykonaną przez pozwaną na rzecz powódki.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2 716,17 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 13 lipca 2009r.; oddalił powództwo w pozostałym zakresie; zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 547 zł tytułem zwrotu kosztów procesu i nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej od powódki kwotę 181,55 zł, a od pozwanej kwotę 154,64 zł tytułem nieuiszczonych zaliczek na poczet opinii biegłych.

Orzeczenie to zapadło przy ustaleniu, że w dniu 23 maja 2009r. powódka zlecił pozwanej przegląd pojazdu marki O. (...) nr rej. (...). Powódka za wykonane zlecenia zapłaciła kwotę 831,73 zł. W dniu 24 maja 2009r. powódka przedmiotowym pojazdem około godz. 20.00 wyjechała z K. do Ł.. Powódka była przekonana, iż może jechać spokojnie, gdyż samochód był odebrany po naprawie. Powódka, bez żadnych przeszkód dojechała do okolic miejscowości G., gdzie wydarzyło się zdarzenie, w pewnym momencie usłyszała ogromny trzask, zobaczyła iskry w lusterku lewym i zrobiła wszystko żeby zapanować nad samochodem. Rozpoczęła manewr hamowania i powoli zjechała na pobocze. W tym samym momencie podbiegł do powódki kierowca, który zatrzymał się za powódką i zaczął

krzyżeć, że urwało się koło z jej samochodu Pojazd powódki została załadowany na lawetę przez firmę (...) z G. – firma ta wystawiła powódce za załadowanie pojazdu, przewóz do Ł. i powrót do bazy fakturę na kwotę 597,80 zł Pojazd został przewieziony do serwisu (...) w Ł. przy ul. (...). W firmie tej dokonano niezbędnych napraw i wystawiono fakturę na kwotę 1 286,44 zł , faktura ta obejmowała również należność za parking za okres 16 dni

W dniu 25 maja 2009r. pozwana zleciła rzeczoznawcy mgr inż. A. B. dokonanie oceny technicznej celem ustalenia przyczyny uszkodzenia koła tylne lewego w pojeździe będącym własnością powódki. Z wniosków opinii końcowej, wynika, iż uszkodzenie koła tylnego powstało na skutek uszkodzenia łożyska zewnętrznego koła lewego tylnego, nie doszło do przegrzania łożyskowania koła tylnego lewego w pojeździe. Pismem z dnia 8 lipca 2009r. pełnomocnik powódki zwrócił się do pozwanej o zapłatę kwoty 5 952,39 zł wraz z odsetkami tytułem odszkodowania za poniesioną szkodę spowodowaną nienależytym wykonaniem umowy naprawy pojazdu powódki marki O. (...), wskazując, iż na żadaną kwotę składają się koszty holowania pojazdu, koszty sporządzenia opinii zwrot wynagrodzenia za ich usługę ponowna naprawa oraz utracony zarobek. Pismem z dnia 13 lipca 2009r. pozwana, odpowiadając zawezwaniu do zapłaty, podała, iż naprawa przedmiotowego samochodu z tytułu rzekomo nienależytego wykonania z której wywodzone jest odszkodowanie nie pozostaje w związku przyczynowo-skutkowym z awarią samochodu powódki. Naprawa jej zdaniem została wykonana prawidłowo, zgodnie ze stosowanym w takich przypadkach reżimem technologicznym.

Pismem z dnia 2 września 2009r. powódka zwróciła się z reklamacją usług wykonanej przez pozwaną, wskazując, iż w dniu 23 maja 2009r. zleciła kompleksowy przegląd posiadanego przez nią pojazdu, jednakże dnia następnego w drodze do Ł. doszło do zdarzenia wskutek którego oderwaniu uległo lewe tylne koło samochodu. W związku z poniesionymi kosztami i opierając się na opinii rzeczoznawcy zwróciła się o doprowadzenie pojazdu do stanu pierwotnego i pokrycie kosztów. Z uwagi na nieuwzględnienie jej żądań, powódka wniosła pozew do Sądu o zapłatę odszkodowania i zwrot utraconych zarobków.

Mając na względzie to, iż rozstrzygnięcie sprawy wymagało wiadomości specjalistycznych Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego. Biegły sądowy mgr inż. Z. T. w opinii we wnioskach końcowych wskazał, iż na podstawie przeprowadzonych oględzin uszkodzonych części można przyjąć, że weryfikacja i naprawa w autoryzowanym serwisie nie obejmowała wszystkich usterek występujących w przedmiotowym samochodzie. Serwis nie przeprowadził wymaganej diagnozy w zakresie głośności łożysk lewego tylnego koła przed i po naprawie, co było przyczyną, że nadmierne zużyte łożysko zewnętrzne zostało dokręcone tylko wymaganym momentem i było przyczyną awarii. Kierująca samochodem która była obowiązana do kontroli wskazań kontrolki jak i odbiegających odstępstw w zakresie narastania głośności zespołów eksploatowanego samochodu nie reagowała na powstające nieprawidłowości w samochodzie, doprowadziła do nadmiernego przyrostu temperatury łożyska zewnętrznego wraz z rozerwaniem koszyka złożeniowego stożków walcowych, co w następstwie spowodowało odkształcenie podkładki oporowej i jej rozgrzanie nadmiernie, co było powodem jej odkształcenia plastycznego przez zsuwającą się obręcz koła. Dlatego w rozważanym następstwie zaistniałego zdarzenia zarówno serwis naprawczy jak i kierująca samochodem przyczynili się w równym stopniu do zaistniałych uszkodzeń i dlatego powinni partycipować w kosztach naprawy.

Powołany kolejny biegły z zakresu techniki motoryzacyjnej mgr inż. M. B. we wnioskach końcowych opinii, stwierdził, iż przyczyną urwaną się lewego tylnego koła samochodu było występowanie w trakcie jazdy nadmiernej temperatury w łożyskach koła. Powodem wystąpienia podczas jazdy w lewym tylnym kole samochodu O. (...) nadmiernej temperatury była nieprawidłowa regulacja łożysk polegająca na zadaniu w nich zbyt małego luzu. Nieprawidłowa regulacja łożysk mogła wystąpić podczas przeprowadzenia przez pozwaną naprawy hamulców lewego tylnego koła samochodu O. (...).

Powyższe okoliczności doprowadziły Sąd Rejonowy do przekonania, że powództwo jest częściowo uzasadnione. Sąd ustalił, iż wskutek nieprawidłowo wykonanej naprawy przeprowadzonej przez pozwaną w dniu 23 maja 2009r. doszło do powstania szkody – wskutek zdarzenia które miało miejsce w dniu 24 maja 2009r. uszkodzeniu uległ pojazd powódki Pozwana jedynie kwestionowała związek przyczynowo skutkowy pomiędzy naprawą która miała miejsce u pozwanej a zdarzeniem z dnia 24 maja 2009r. Zdaniem Sądu opierając się na logicznych, jasnych i wystarczających opiniach biegłych, w szczególności biegłego mgr inż. M. B., Sąd ustalił, iż zaistniał związek

przyczynowo-skutkowy pomiędzy tymi dwoma zdarzeniami. Biegły mgr inż. Z. T. we wnioskach końcowych wskazał, iż serwis nie przeprowadził wymaganej diagnozy w zakresie głośności łożysk lewego tylnego koła przed i po naprawie, co było przyczyną, że nadmierne zużyte łożysko zewnętrzne zostało dokręcone tylko wymaganym momentem i było przyczyną awarii. Również biegły mgr inż. M. B. we wnioskach końcowych opinii, stwierdził, iż przyczyną urwaną się lewego tylnego koła samochodu O. (...) było występowanie w trakcie jazdy nadmiernej temperatury w łożyskach koła. Powodem wystąpienia podczas jazdy w lewym tylnym kole samochodu O. (...) nadmiernej temperatury była nieprawidłowa regulacja łożysk polegająca na zadaniu w nich zbyt małego luzu. Nieprawidłowa regulacja łożysk mogła wystąpić podczas przeprowadzenia przez pozwaną naprawy hamulców lewego tylnego koła samochodu O. (...). Sąd uznał żądanie powódki w zakresie zwrotu kosztów naprawy wykonanej u pozwanej, kosztów holowania, drugiej naprawy wykonanej w serwisie w Ł. zasądzając kwotę 2 716,17 zł z odsetkami ustawowymi w oparciu o art. 481 k.c.. Sąd nie uwzględnił żądania zasądzenia od pozwanej na rzecz powódki, kosztów związanych z wykonaniem prywatnej opinii biegłego, ponieważ nie mogła być ona dowodem w niniejszej sprawie, została ona wykonana tylko na potrzeby samej powódki. Odnosząc się do żądania zasądzenia od pozwanej kosztów utraconych zarobków przez powódkę, Sąd uwzględnił zarzut pozwanej, iż powódka nie wykazała w sposób należyty co do zasady i wysokości tych kosztów. O kosztach Sąd orzekł w oparciu o art. 100 k.p.c. dokonując stosunkowego rozdzielenia kosztów poniesionych przez strony.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła pozwana zaskarżając go w części uwzględniającej powództwo tj. punktu 1, wnosząc o zmianę wyroku w zaskarżonej części i oddalenie powództwa w całości, a także zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu za obie instancje w tym kosztów zastępstw procesowego według norm przepisanych. Zarzuciła naruszenie prawa materialnego, a to art.471 k.c. poprzez przyjęcie, że powstała odpowiedzialność kontraktowa pozwanej, podczas gdy nie występuje związek przyczynowo-skutkowy pomiędzy naprawą a zdarzeniem wywołującym szkodę; naruszenie prawa procesowego, a to art. 233§ 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny materiału dowodowego, w szczególności opinii biegłych, których wnioski są wzajemnie sprzeczne i nie wyjaśniają przyczyn uszkodzenia zespołu piasty koła; a to art. 277 k.p.c. w zw. z art. 290 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii instytutu naukowego. Ponadto zarzuciła sprzeczność ustaleń sądu z treścią materiału dowodowego, poprzez przyjęcie, iż przyczyną szkody była nieprawidłowo wykonana przez pozwaną naprawa i niewyjaśnieniu wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla sprawy, poprzez brak jednoznacznego określenia, iż szkoda powstała wskutek nienależytego wykonania zobowiązania, za które odpowiedzialność ponosi pozwana.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła również powódka, zaskarżając go w części oddalającej powództwo tj. punktu 3 i 4, wnosząc o zmianę wyroku i uwzględnienie powództwa w całości, obciążenie w całości kosztami procesu pozwaną, a także zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstw procesowego według norm przepisanych. Zarzuciła naruszenie prawa procesowego, a to art. 233§ 1 k.p.c. poprzez przyjęcie, iż powódka nie wykazała wysokości kosztów utraconego zarobku, podczas gdy z zeznań powódki wynika sposób obliczenia i wartość utraconego zarobku; a to art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak odniesienia się i wyjaśnienia przesłanek odmowy przyznania wiary zeznaniom powódki w zakresie wysokości utraconego zarobku, braku uzasadnienia przesłanek do odmowy zasądzenia na rzecz powódki kosztów wykonania prywatnej opinii biegłego, zaniechanie uargumentowania przesłanek zastosowania reguły stosunkowego obciążenia stron kosztami procesu, niewskazanie pełnej podstawy prawnej, na której Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie w zakresie punktu 4 wyroku.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powódki zasługiwała na częściowe uwzględnienie, natomiast apelację pozwanej należało uznać za bezzasadną.

Sąd Okręgowy podziela w całości i uznaje za swoje ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji co do zasady odpowiedzialności pozwanej i wysokości szkody w pojeździe powódki, pozostającej w związku przyczynowym z nieprawidłowo wykonaną umową przez pozwaną, ponieważ ustalenia te znajdują oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, które to dowody Sąd Rejonowy ocenił w granicach zakreślonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c. Orzekając Sąd Rejonowy nie uchybił zasadom logicznego rozumowania, ani też doświadczenia życiowego. Wnioski

Sądu pierwszej instancji, co do faktów w sposób logiczny wynikają z treści dowodów zgromadzonych w sprawie, a zaoferowanych przez obie strony.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia prawa procesowego objętego regulacją art. 233 k.p.c., stwierdzić należy, że stanowiska prezentowane w apelacji zarówno powódki jak i pozwanej, w zasadzie nie można określić jako zarzuty, lecz polemikę z ustaleniami zaskarżonego wyroku. W ocenie Sądu Odwoławczego skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 k.p.c. wymaga wykazania, że Sąd I instancji uchybił zasadom logicznego rozumowania, lub doświadczenia życiowego. To bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające wyłącznie przekonanie skarżących o innej niż przyjął Sąd Rejonowy wadze poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu, a z takim sformułowaniem treści apelacji mamy do czynienia w niniejszej sprawie.

Na uwzględnienie nie zasługuje podniesiony przez powódkę zarzut apelacyjny dotyczący wysokości utraconego zarobku, gdyż stosownie do art. 6 k.c. powódka jako strona inicjująca postępowanie sądowe, występująca z żądaniem opartym na twierdzeniu utraty zarobku we wskazanej wysokości, zobligowana była do udowodnienia tego faktu, z którego wywodziła takie skutki prawne. Wynika to wprost z treści tego przepisu i nie budzi wątpliwości interpretacyjnych, gdy odniesie się zasady prawa materialnego do procesowego uregulowania w art. 232 k.p.c. Podkreślenia wymaga, iż pozwana na żadnym etapie postępowania sądowego nie przyznała powyższych okoliczności. Zaprzeczyła by powódka poniosła jakąkolwiek szkodę w dochodach, związaną ze zdarzeniem z dnia 24 maja 2009 r. W tej sytuacji zaofiarowany przez powódkę dowód wyłącznie w postaci jej zeznań, nie mógł zostać uznany za spełniający wymagania art. 6 k.c. a może być potraktowany wyłącznie jako stanowisko tej strony procesowej, w sytuacji braku przyznania wskazanych przez nią okoliczności przez przeciwnika procesowego. Powódka na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego nie przedstawiła żadnych innych wniosków dowodowych, czy to zeznań świadków czy też dokumentacji, potwierdzającej wysokość utraconego przez nią wynagrodzenia na skutek zdarzenia objętego pozwem. Dlatego oddalenie w tym zakresie przez Sąd Rejonowy żądania powódki należało uznać za prawidłowe, jako zgodne z prawidłowo dokonanymi ustaleniami faktycznymi w sprawie. W tym zakresie skarżąca kwestionująca orzeczenie Sądu I instancji, w apelacji nie podniosła żadnych skonkretyzowanych zarzutów, do których można by odnieść się szczegółowo.

Ponadto treść przepisu art. 232 k.p.c. w sposób jednoznaczny kształtuje obowiązki stron procesu, przerzucając na strony procesowe odpowiedzialność za wynik procesu cywilnego. Dlatego strona ma obowiązek wyraźnego powołania konkretnego środka dowodowego i w niniejszej sprawie brak jest obowiązku działania sądu z urzędu. Utrwalone orzecznictwo sądów – w tym Sądu Najwyższego – w sposób jednoznaczny wskazuje, że dopuszczenie z urzędu dowodu jest prawem nie obowiązkiem sądu, a przede wszystkim nie może zastąpić bezczynności strony, gdyż takie działanie prowadziłoby do naruszenia zasady kontrydiktoryjności. W literaturze stwierdza się, że sąd ma obowiązek działania z urzędu, jeżeli za tym przemawia interes publiczny. W sprawie niniejszej brak było podstaw do działania sądu z urzędu.

Sąd Okręgowy uznał natomiast, że zarzut apelacyjny odnoszący się do niezasądzenia na rzecz powódki kosztów wykonania prywatnej opinii biegłego jest zasadny. Podnieść należy, iż treść przedmiotowej opinii stanowiła podstawę do dochodzenia roszczeń przez powódkę i zlecenie sporządzenia opinii przesądowej umożliwiło powódce posiadać wiedzę o osobie odpowiedzialnej za powstałą szkodę, wyliczyć wysokość szkody, za którą pozwana ponosi odpowiedzialność, a następnie sformułować i wytoczyć przeciwko niej powództwo. Sporządzenie opinii przesądowej było zatem niezbędnym etapem ciągu zdarzeń prowadzących od uszkodzenia samochodu do uzyskania od pozwanej stosownego odszkodowania. Żądanie powódki tym bardziej należało uznać za zasadne, że pozwana mimo uzyskania wiedzy o zaistniałej szkodzie i będąc wezwana do współdziałania w jej ocenie, nie podjęła żadnych działań. Zatem opinia sporządzona bezpośrednio po zdarzeniu z dnia 24 maja 2009 r. na zlecenie powódki, przede wszystkim udokumentowała stan pojazdu bezpośrednio po przedmiotowym zdarzeniu. Koszty związane z jej opracowaniem są zatem normalnym następstwem zdarzenia powodującego szkodę i powódce przysługuje skuteczne względem pozwanej roszczenie o zapłatę kosztów wykonania prywatnej opinii. Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy zmienił

zaskarżony wyrok, w ten sposób, że zasądzoną kwotę 2.716,17 zł podwyższył do kwoty 3.012,59 zł uwzględniając koszty prywatnej opinii rzeczoznawcy, sporządzonej na zlecenie powódki.

Na uwzględnienie nie zasługują zarzuty pozwanej dotyczące opinii biegłych, gdyż w ocenie Sądu II instancji Sąd Rejonowy trafnie ocenił, iż wnioski obu opinii są tożsame i wskazują na nieprawidłową regulację łożysk jako przyczynę szkody, a obie opinie uznać należy za zbieżne oraz wyjaśniające wszystkie okoliczności istotne, niezbędne do rozpoznania sprawy. Zgłoszony przez pozwaną wniosek o dopuszczenie opinii z instytutu należy uznać za niezasadny, jako zmierzający jedynie do przedłużenia postępowania i zbędny z uwagi na dokonanie wszystkich koniecznych i istotnych ustaleń faktycznych, pozwalających na jednoznaczne ustalenie odpowiedzialności pozwanej.

Należało zatem uznać, za nietrafne w tym zakresie zastrzeżenie wniesione przez pozwaną w trybie art. 162 k.p.c. Oddalenie bowiem wniosku w I instancji o powołanie kolejnego biegłego nie naruszyło zasad postępowania wskazanych w kodeksie postępowania cywilnego.

Sąd Odwoławczy uznał, iż zgodzić się należy ze skarżącą powódką, iż uzasadnienie Sądu pierwszej instancji jest co do nieznaczących części fragmentaryczne. Niemniej jednak o uchybieniu przepisowi art. 328 § 2 k.p.c. można mówić jedynie wtedy, gdyby uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia nie zawierało danych pozwalających na jego kontrolę instancyjną (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 r., sygn. I CKN 185/01, Lex nr 52726), co w niniejszej sprawie nie wystąpiło. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił Sądowi Odwoławczemu na ocenę zarówno prawidłowości ustalenia stanu faktycznego, jak również kontrolę czy prawo materialne i procesowe zostało należycie zastosowane.

Sąd Odwoławczy uwzględnił zarzuty apelacji dotyczące zasądzenia kosztów postępowania i wobec wygrania sprawy przez powódkę w 51,5 % na podstawie art. 100 k.p.c. wzajemnie zniósł między stronami koszty procesu, a mając na uwadze koszty tymczasowe poniesione przez Skarb Państwa w kwocie 327,19 zł, nakazał pobrać od powódki z zasądzonych roszczenia kwotę 158,68 zł, a od pozwanej kwotę 168,51 zł., biorąc pod uwagę stosunek w jakim każda ze stron utrzymała się w swoim żądaniu.

Sąd Odwoławczy nie dopatrył się przesłanek do obciążenia pozwanej kosztami postępowania w całości, gdyż nie przemawiał za tym charakter sprawy, ani stopień uwzględnienia żądań powódki, gdyż pozwana przegrała sprawę w 51,5 %, a zasądzenie należnej powódce sumy nie zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny Sądu.

W ocenie Sądu Okręgowego, pozostałe podniesione przez skarżące w apelacjach zarzuty mają charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania właściwej oceny i ustaleń Sądu meriti, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego.

Z uwagi na powyższe - na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmieniono zaskarżony wyrok we wskazanym zakresie.

Na podstawie art. 385 k.p.c. oddalono w pozostałym zakresie apelację powódki oraz oddalono apelację pozwanej w całości jako bezzasadną.

O kosztach postępowania odwoławczego postanowiono na mocy art. 100 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c., w zw. z § 6 ust. 3 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, dokonując stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu.

SSR(del.) Roman Troll SSO Teresa Kołeczko – Waclawik SSO Krystyna Hadryś